

Одавно неко са мање речи није тако детаљно описао суштину, као што је на медијској перјаници друге Србије Б-92, то учинила једна од њених водећих личности Жарко Кораћ. Професор Кораћ је изузетно тачно оценио да је последња бриселска рунда наше дипломатије у ствари „победа Европе“. Има ли икога у овој земљи да се са овиме не слаже? Требало би да нема. Да би неко победио, а то је у овом случају Европа, неко је морао изгубити. Ко би то могао бити? Погађајмо. Ми се међусобно и разликујемо по томе што се неки од нас радују успесима других, а неки пак успесима и победама Србије.

У паузи између претпоследње и последње рунде, у којој ће се коначно укинути сваки суверенитет Србије над сопственом територијом, седећи у углу, док нас хладе пешкиром, онако разлупаног носа и напрсних аркада, полузатворених очију, ошамућени, знојави и крвави размислимо о томе да ли победа Европе може бити и наша победа.

Као неко ко је имао прилике да борави у безмало свим земљама Уније, да ради у већем броју њих, у неким пре и након њиховог учлањења, ни на који начин не спадам у необавештене фанатичне евроскептике. О Европи сам се увек обавештавао из прве руке, не чекајући да ме о њој информишу: Ћелићи, Тијанићи или Делевићи. Увек се трудим да Европу посматрам реално, Европљане као људе попут нас, од крви и меса, без сувишног усхићења, али и без неутемељеног скептицизма. Далеко од тога да сматрам да ће се садашња криза Уније, тек тако завршити њеним распадом, како многи мисле, чиме подсећају на ону гладну лисицу из басне, која је до изгладњења јурила за овном, очекујући да ће овоме отпасти бели бубрези, како би их појела. Много је то велики и скуп пројекат, да би га један ударац оборио. Распашће се она, али не сада и не због Грчке.

Можда Унија и не тражи од нас баш толико, али кад већ дајемо, к`о веле, што да не узму.

Европска унија се састоји од земаља различите снаге, и различитих интереса. Постоје

оне јаке и утицајне и оне мање јаке и мање утицајне. ЕУ није једна држава како се нама подмеће, и такође није тачно да у њој нема граница, како нам се такође подмеће. Можда не постоје класични гранични прелази, него се проток робе, људи и капитала софистицираније контролише, али границе се добро знају.

Све чланице Уније су у њу уложиле неки део суверенитета: монетарног, привредног, информативног или еколошког, али не и територијалног. Све чланице су такође добро израчунале шта добијају а шта губе (ако губе) чланством у ЕУ. Па тако у ЕУ постоје земље које су моћне, и које изузетно добро профитирају од једног таквог пројекта, као што су Немачка, Холандија и Велика Британија, на пример.

Неке чланице Уније су једнако моћне са и без чланства у њој, као на пример Шведска, Данска или Белгија. Државе које нису од почетка у њој, платиле су то чланство привредним ресурсима, или одређеним политичким или војно-стратешким предиспозицијама. На пример отворени анимозитет према Русији, широм је отворио врата бившим прибалтичким совјетским републикама и Пољској, која је уз то и миљеница Ватикана, а што је Унији свакако добродошло. Бугарска и Румунија су купиле чланство широм отварајући аеродроме НАТО авионима 1999 (како се ови не би окретали изнад Србије и тако ризиковали обарање), уз разуме се знатне економске уступке. Кипар је чак ушао у Унију и без свог отцепљеног дела, чиме га се ни за грам није одрекао. Углавном, све су оне нешто уложиле у Унију, али ниједна то чланство није платила сопственом територијом и државним суверенитетом, што ће приликом раздруживања Уније свакој од њих значити јер ће се знати шта је чије.

Колики год да је неко скептик према Унији, мораће признати да је много тога мање или више постигла у многим областима: У уређењу инфраструктуре, у области заштите животне средине, монетарној и фискалној политици, сузбијању корупције; увођењу стандарда у производњи, трговини, услугама; у јавној администрацији и слично. И све је то урадила: системски, законски и административно. Све државе које су претендовале учлањењу су морале прво те стандарде имплементирати, приближити их задатим - европским, па су тек онда примене.

Где смо ту ми?

Ми, логично за разлику од свих других чланица ЕУ, идемо супротним смером. Наша европска стратегија, по свему приказаном заснива се на уступцима у погледу суверенитета и територијалног интегритета. Чак и ако постанемо једнога дана члан Уније, а што је у овом тренутку на много дугачком штапу (осим ако одмах не уступимо сваки педаљ наше земље који било ко од нас тражи, признамо ратне репарације којекоме и сл.), приликом било какве њене трансформације или раздруживања, можемо задржати само онај територијални интегритет који ћемо у њу унети. То важи за све чланице, па тако би и за нас.

Преузимањем административног прелаза Брњак, створиће се услови за невиђени притисак на српско становништво Ибарског Колашина, како би се ако ништа друго, оно десетковало, као што је то урађено у другим деловима Метохије и Косова, чиме би Рашка област лакше дошла под турски шињел.

Врло мало је за протеклих 13 година, од како се Европи заклињемо да са њеног пута не скренемо, урађено у усклађивању са европским стандардима. При том се о побољшању мисли наравно, у односу на друге државе, а не у односу на 1945. Наведимо само неколико примера:

У погледу побољшања инфраструктуре смо на самом репу, иако су знатна средства уложена. Имамо један аутопут, најребрастији а са најскупљом путарином. На пример, у Мађарској путарина за 10 дана кошта 11 евра, а путарина од Лесковца до Суботице - 17! Квалитет путева је неупоредив, у корист Мађарске. Стање железнице је на нивоу 90-их, али не XX него XIX века.

Стање унапређења животне средине је такво да се с правом можемо запитати шта је то министарство радило свих ових европских година. У поређењу са земљама Европе (при том не мислећи на Данску или Белгију, него на земље ближе нама као што је Словачка или Мађарска) Србија делује врло запуштено, прекривена пластичним отпадом, „дивљим“ насељима, „изкратерисана“ илегалним коповима песка и шљунка, чиме појединци стичу енормна богатства, а које – гле чуда, инспектори никако не могу да пронађу. То се у Европи не може. Стање регионалног развоја код нас је такво да у нашим селима готово да има више вукова него људи, а Београд и неки други регионални

центри су пренасељени. Зар то не личи више на Јужну Америку, него на Европу?

Може ли ико замислити да се у Чешкој, на пример, уочи избора неки синдикат приклања некој политичкој странци? Никако! Такав синдикат би одмах могао да стави катанац.

Са чим ми то идемо у Европу? По чему се то ми приближавамо чланству у Унији? Одустајањем од суверенитета и економске независности. Има ту још сијасет аутодеструктивних стратегија, али ове две су главне. Можда Унија и не тражи од нас баш толико, али кад већ дајемо, ко веле, што да не узму.

Резултати последње бриселске рунде тзв. преговора Београда и Приштине заиста представљају велики корак ка Унији, и како каже професор Кораћ, „велику победу Европе“. Морамо се са тиме сложити. Ми смо сада запали у ситуацију горе описаног демолираног боксера који очекује последњу рунду, а једва чека да се преда. Последња рунда се зове нерасписивање избора на територији Косова и Метохије. Тиме ће се дефинитивно прекинути чак и оне танке, паучинасте нити које покрајину повезују са матицом, а „Приштини“ омогућити пун суверенитет и даље унутрашње и спољнополитичке кораке.

Овај историјски тренутак се код нас приказује као победа Европе, корак ка помирењу, односно смиревању тензија. Међутим, „Приштина“, не часи ни часа. Ових дана припрема скупштинску декларацију о уједињењу Косова* са Албанијом. Дакле оно на шта су српски националисти већ преко 100 година упозоравали, формирање Велике Албаније, а српски интернационалисти оспоравали, по цену физичке ликвидације ових првих, се пред нашим очима финализује, али српски интернационалисти то још не виде, односно виде као један позитиван корак у смиревању тензија на Балкану. Наравно, овај покушај уједињења Косова* са Албанијом неће проћи, неће то Вашингтон дозволити у овом тренутку. То је једна добро осмишљена и темпирана провокација, политичка „моша“ рекло би се, али ће постићи ефекте које организатори очекују. А нама остаје да анализирамо могуће последице. Предвиђања су прилично злокобна, а спирала зла је по својој природи бесконачна.

Бојим се да је међународни положај Србије добрано уздрман, без обзира на бриселске

осмехе и тапшања рамена.

Велика Албанија, како је ми зовемо, односно Природна Албанија (Shqipëria Natyrore) како је зову Албанци, тренутно функционално постоји од Отрантских врата до моста на Ибру у Косовској Митровици, (са добрим шансама да се за који месец уз несебичну помоћ српских власти, прошири до Панчићевог врха на Копаонику), и од Вардара па до Јадранског мора. Намерно кажемо да функционално постоји јер административно, још увек не. У овом тренутку то је довољно. Овиме се по схватању друге Србије отвара период мира и помирења јер смо Албанији дали све што је од нас тражила, па неће више да нас ћушка. Та процена је, случајно или намерно, потпуно погрешна, јер се та политика попуштања не може тек тако зауставити. Све и да Албанија буде задовољна нашом кооперативношћу (а неће), занемарује се један врло моћан балкански фактор – Турска.

Турска је након 100 година поново на Косову. Турска је моћна држава, у привредном успону, војно врло јака нарочито након тесног савезништва са САД у ирачком рату, и са израженим интересовањем за просторе Балкана насељене словенским у другим муслиманима. Последњих месеци много се говори о повлачењу америчке војске са Косова, коју ће заменити турска војска, и у Бондстилу и другде. На самом смо прагу формирања косовских* (етнички шиптарских) оружаних снага, уз благослов свих НАТО држава и партнера. Ову војску ће наоружавати, обучавати и пружати сву потребну логику – турска војска. Турски интерес је врло изражен у Рашкој области, која је само захваљујући Ибарском Колашину одвојена од Тачијевог Косова и остатка функционалне Велике Албаније. Преузимањем административног прелаза Брњак, створиће се услови за невиђени притисак на српско становништво Ибарског Колашина, како би се ако ништа друго, оно десетковало, као што је то урађено у другим деловима Метохије и Косова, чиме би Рашка област лакше дошла под турски шињел. О турским интересима у Босни, сувишно је и говорити.

На политичком плану, признавањем међународног легитимитета Косову* створен је пакт, који ће убудуће, извесно угрожавати интересе Србије. У регионалним оквирима оснива се савезништво: Турска-Албанија-Косово*- Хрватска- Црна Гора, које ће при сваком одлучивању у регионалним форумима бити унисоне. БиХ и БЈРМ у најбољем случају ће морати да остају неутралне или уздржане, док Србија може рачунати само на сагласје са Грчком и Румунијом. Политика Бугарске се не може тако лако предвидети, а и није важна када постоји сигурна већина на једној страни. На овај начин, бојим се да је међународни положај Србије добрано уздрман, без обзира на бриселске осмехе и тапшања рамена.

У таквим околностима Србија чека будућност. Притиснута са запада, углавном од Немачке, која нам је у XX веку три пута доказала да се са нама не шали, и притиснута са истока. Исток је код друге Србије био персонификација Русије, али други ветрови сада дувају на нас са истока. Тим притисцима се не супротставља Србија гусала, Карађорђа, Вука Караџића, српских домаћина, народних вођа, савезништава са великим силама; него Србија турбо-фолка, кокаина, корупције, стотина хиљада престарелих момака и девојака, бездетна, сиромашна, корумпирана, незапослена, презадужена...

Та и таква Србија ће се за неколико недеља опредељивати између двеју политичких опција: једне, која каже да нема наде јер их је све покопао Милошевић, и друге, која каже да нема наде јер их је све покопао ДОС и све што са њим има везе. Ниједна од њих не нуди наду, коју је већ по њима неко други покопао па што би је баш они раскопавали, али су обе врло заинтересоване за власт, и ми ћемо им својим гласовима (не албанским или бриселским) то омогућити. Не знам зашто, али ми ћемо их свакако својим гласовима довести на власт, а они пошто ништа добро и не обећавају нашој држави, немају моралну обавезу ни да ишта добро ураде. Они су овога пута чисти. Рачунају на наш мазохизам. И добро рачунају. Власт им треба ради њих а не ради нас.

Е па сад народе српски, браћо Срби и сестре Српкиње: ако нас већ није стид; ако нас није срам; ако нас не гризе савест што смо много пута поклањајући гласове којекоме, саучествовали у понижавању наше отаџбине, ако ћемо отаџбину поново предати у руке људима којима је до голе власти а не до ње саме, а пошто знамо каква нас искушења чекају, зар нас није барем мало страх?